

דודו

אני לא בטוחה שהייתם רוצים לפגש את דודו. הוא גר בקומה שמעלינו, אבל תמצאו אותו הרבה יותר יושב על הגדר שליד הבנין מאשר בבית שלו. תמיד הוא שם מקף חברים, כלם

נעמה מספרת:

נערים בסוף שנות התיכון שלהם. עשן סיגריות מרחף תמיד מעל לחבורה, ואת הדבורים שלהם מלווה מוזיקה קולנית מהפלאפונים. ומוטב שכך, כי עדיף שלא תשמעו איך הם מדברים... הם נוהגים לקרא לעבר כל נערה ובחורה העוברת ברחוב ולהציק לה. הם צוחקים בקולי קולות מהבדיחות הגסות שהם נוהגים לספר זה לזה, ומעבירים חיות על הבלונים שעשו בזמן שברחו מבית הספר. לפעמים הגברת מישקוביץ' הזקנה, מקומה ג', מנסה לגער בהם שישמרו על השקט. נדמה לי שהשמיעה שלה כבר לא משהו, כי אחרת לא הייתה חוזרת לגער בהם אחרי הקללות שנצצקו לעברה...

דודו הוא הנער הגס ביותר בחבורה. הרבה פעמים פשאני חוזרת עם תמר מהגן הוא "שם לה רגל", ונהנה לראות איך היא משתטחת על הרצפה ופורצת בכי. כשנתנאל בן השבע עובר שם הוא לועג לו על כפתו הגדולה, וגם אני סובלת לא פעם: "נעמה, יא שמנה! מה אכלת היום?" "דבה", "משקפורית" ו"דוסית" אלה רק חלק מכנויי הגנאי שהוא

נהנה להצמיד לי –
ואני מחניקה את
הדמעות שזורדות
אל הגרון ועולה
במהירות הביתה.

אני כבר לא יודעת
כמה פעמים דבר
אתו אבא ודרש
ממנו שיפסיק
להציק, אבל אני
בהחלט יודעת שהוא
נסה – איומים,
שכנועים, ומה לא?
דבר לא עזר. פשוט

נאלצנו להתרגל לשכן המעצבן שהיה מנת חלקנו. לא פעם
קנאתי בבני הדודים שלנו, שגרים בבית פרטי ביישוב, ולא
צריכים לעבר ליד טפוסים כמו דודו. ממש קויתי והתפללתי
שלפחות משפחתו תעבר דירה. אבל זה לא קרה. לפחות לא
בינתיים.

"אש! אש!" נשמעו צעקות מהרחוב. כמו כלם רצתי לראות
מה קרה. אבוי! שרפה בבנין שלנו! עשן שחר התמר מתוך
אחד החלונות ולהבות אש אדמות התפרצו מתוכו. "זה
הבית של מישקוביץ!" צעק נתנאל. "הצילו!", "אלקים
ישמר" נשמעו הקריאות מכל עבר. כל השכנות עמדו

מְבַהֲלוֹת וְלֹא יָדְעוּ מַה לַעֲשׂוֹת. אֶחָד הַגְּבָרִים צָלַץ לִמְכּוֹבֵי
הָאֵשׁ וְאָלָה הַבְּטִיחוּ לְהִגִּיעַ בְּמַהֲירוֹת הַמִּירְבִּית. אָבֵל גַּם
”מַהֲירוֹת מִירְבִּית” לֹוֶקַחַת זְמַן. הָעֶשֶׂן וְהָאֵשׁ הֵלְכוּ וְהִתְגַּבְּרוּ.
”מִי יוֹדֵעַ אִם הַגְּבֵרֶת מִישְׁקוֹבִיץ’ הַזִּקְנָה תִּצְלִיחַ לִשְׂרֹד עַד
שְׁמֻכְבֵּי הָאֵשׁ יִגִּיעוּ?” שָׁאַל מִישֶׁהוּ. הִתְחַלְתִּי לִבְכוֹת.

קוֹל חֲלוֹן מִתְנַפֵּץ נִשְׁמַע לְפָתַע. מִהַחֲלוֹן הַשְּׁבוֹר בְּקוֹמָה
הַשְּׁלִישִׁית הִצִּיצוּ פָּנִים מְפִיחוֹת. בְּקִשִּׁי אֶפְשָׁר הִיָּה לְזַהוֹת
שָׁזָה לֹא אַחֵר מֵאַשֵׁר... דודו! הִנֵּער הַקְּשׁוֹת גָּרַר אַחֲרָיו אֶת
הַגְּבֵרֶת מִישְׁקוֹבִיץ’ כְּשֶׁהִיא חֲצִי מַעֲלָפֶת וְהוֹשִׁיב אוֹתָהּ עַל
אֶדֶן הַחֲלוֹן כְּדֵי שֶׁתִּשְׁאַף אֲוִיר נָקִי. הוּא לֹא הִשְׁתַּהֲהָ וּמַהֵר
לְשׁוֹב לְתוֹךְ הַבַּיִת כְּדֵי לְנַסּוֹת לִכְבוֹת אֶת הָאֵשׁ הַמִּשְׁתַּלְשֵׁלֶת
מֵאַחֲרָיו.

לְשִׁמְחָתָנוּ, בְּאוֹתוֹ רִגַע מִמָּשׁ הִגִּיעַ רֶכֶב הַכְּבוֹי וְהַשְּׁלִים אֶת
הַמְּלָאכָה. הַקְּשִׁישָׁה הַיּוֹרְדָה בְּעֶזְרַת סֵלֶם הִצְלָה וְהַכְּבָאִים
נִכְנְסוּ בְּמַהֲירוֹת עַל מְנַת לִכְבוֹת אֶת הָאֵשׁ, וְכֵדִי לְהִשִּׁיב אֶת
נַפְשׁוֹ שֶׁל דודו, שְׁבִינְתִים הִתְעַלְף בְּעֶצְמוֹ מִשְׁאִיפַת עֶשֶׂן
הַשְּׂרָפָה.

לְטֶקֶס הַעֲנֻקָת תְּעוּדַת הַהִצְטִינּוֹת מִטַּעַם מְכּוֹבֵי הָאֵשׁ צָעַדְנוּ
כָּלֵנוּ בְּגֻאָה. לֹא כָּל יוֹם זֹכָה שָׁכַן שְׁלֹף בְּתַעֲרוּדָה שְׁכּוֹזָתָה,
הַמַּעֲיֵדָה עַל גְּבוּרָה, מְסִירוֹת וּדְאָגָה לְזוֹלָת תוֹךְ כְּדֵי סְכוּן
עֶצְמִי.

וְכִמָּה טוֹב, חֲשַׁבְתִּי לְעֶצְמִי, שְׁדוּדוֹ לֹא עָבַר לְדִירָה אַחֶרֶת...

השתוללות

"נתנאל, שב יפה! על ספה לא קופצים!",
קולה של אמא הפריע לי באמצע אמוני
הקפיצה. אוף! כעבר רגע או שנים המשכתי
לקפץ, מתעלם מהקריאה. הפעם אמא כבר
ממש כעסה: "אמרתי שלא קופצים על הספה!! קפיצות
כאלה יכולות להרס את הספה!" טוב, מה לעשות... לקחתי
כדור וירדתי למטה. אמהות לא תמיד מבינות מה באמת כף
לילדים...

נתנאל חספר:

יום אחד בא אלי חברי, בעז. הכנו שעורי בית, שחקנו
במשחק קלפים, שחקנו בכדור, ושוב משחק קלפים...
"מה נעשה עכשו?", שאל בעז.
"באמת, מה נעשה?", שאלתי גם אני.
"בוא נשחק תופסת אינדיאנים!", הציע בעז.
"מצין!", קפצתי משמחה.

תוך שניות התחלנו לרוץ זה אחר זה תוך כדי שאגות קרב
מפחידות. ב"תופסת אינדיאנים" הכלל העקרי הוא שאסור
להשאר רגע אחד באותו מקום. צריך כל הזמן לעלות, לרדת,
לקפץ, לרוץ בזיגזגים, בקצור – להיות כמו אינדיאני באמצע
הקרב. אני לא בטוח שאמא היתה מתלהבת שנשחק בזה
באמצע הבית, אבל למזלנו ההורים לא היו בבית, כך שאיש
לא הפריע לנו במשחק.

בעז התגלה כשחקן מצטיין. הוא התרוצץ בכל רחבי הבית, עלה על הכסאות, זחל מתחת השלחן – ואני אחריו. כמעט הצלחתי לנגע בו, ואז הוא דהר אל החדר השני וטרק את הדלת אחריו. פתחתי בתנופה את הדלת ורצתי פנימה, בעז כבר היה מוכן לזה והוא התגלגל במהירות, עבר אותי איכשהו ורץ בחזרה לסלון. טסתי לשם. הוא עמד על הספה. זנקתי לעברו והוא כבר עבר הלאה. נתתי קפיצה מרשימה לעברו, תוך כדי שאגת "ויהו!!" מפחידה במיוחד. אבל למה שקרה עכשו באמת לא התכוונתי.

מעצמת הקפיצה התפרק כל הצד של הספה – הידית שעליה מניחים את היד כולל שתי הרגלים הימניות – והספה התמוטטה. נבהלתי מאוד. מה עשיתי? הרי תמיד אמא אומרת שהספה עלולה לההרס מקפיצות. והנה... לתוצאה כזאת באמת לא צפיתי! למה באמת היינו צריכים לעשות שטות כזאת? כבר שמעתי בדמיוני את אמא אומרת בחמרה: "הרי אתה יודע, נתנאל, שגם כשאמא לא בבית לא עושים את מה שאני לא מרשה!". התבישתי מאוד, כי באמת ידעתי שהיא צודקת.

התישבנו, בעז ואני, המומים, וחסכנו מה אפשר לעשות. לשמחתנו, אורי, אחי הגדול, היה בבית, והוא תמיד יודע מה לעשות במצבים כאלה. הוא מרח קצת דבק ששולף ממקום כלשהו, ותקע את החלק המפרק בחזרה למקומו בספה. הספה נראתה מתקנת היטב, וכלנו התפעלנו מכשרונו של אורי לפתר כל בעיה.

מאחר יותר חזרו ההורים הביתה, וכמוכן לא שמו לב לארוע שהתרחש כאן אחר הצהריים. אחרי ארוחת הערב נכנסה אלינו גברת מישקוביץ', הקשישה המתגוררת בקומה השלישית. אמא מהרה להזמין אותה לשבת על הספה ולשתות כוס תה. הגברת התישבה בכבודות על קצה הספה, ולפתע – טראאאח!! כל צד ימין של הספה התמוטט, והקשישה נפלה והתגלגלה על הרצפה. כוס התה התנפצה ושבריה פצעו את הלחי שלה. מקל ההליכה שלה הועף לצד השני של החדר, והיא גנחה מכאבים.

אמא נבהלה מאד ונסתה לעזר לשכנה ככל יכולתה. היא הושיטה לה יד, ותמכה בה כדי שתוכל לקום. היא הושיבה אותה על כסא, ונקתה בעדינות את הפצע בלחי בעזרת חמר חטוי. כל אותו הזמן מלמלה אמא לעצמה: "אינני מבינה מה קרה לספה הזאת? היא היתה במצב טוב. איך זה שסתם מתישבים על ספה והיא נופלת פתאם?".

אני דוקא ידעתי מה קרה לספה. ידעתי בדיוק מי אשם במה שקרה לשכנה. אבל האם אני אעז להודות באמת? אמא כל כך תכעס – ובצדק! מה אעשה? ברחתי לחדרי בלי לדעת מה אעשה עכשו. למזלי, היו כלם עסוקים במה שקרה לשכנה, ואיש לא חפש אותי. ובאמת מה אעשה? לספר או לא?

זהו! החלטתי! מחר, כשהענין ירגע קצת, מיד אחרי בית הספר, אספר לאמא את כל מה שקרה. אני יודע שהיא תכעס, אבל תגידו אתם, איך אפשר לא לספר לאמא כשעשינו דבר כזה?